

Sõna

Ehitage kodasid ja elage neis, istutage rohuaedu ja sööge nende vilja! Jr 29:5

Mõte

See pildike Jeremijalt võiks hästi iseloomustada augustikuu olemust. Kuid samas ka inimese rahulikku elu Jumalas. Maailma vanim elukutse pole mitte see, milleks seda tavaliselt peetakse... vaid on aedniku elukutse. Loomise algul asetas Jumal Eeva ja Aadama Eedeni rohuaeda harima hoidma ja sellest toituma. Teame aga sedagi, et kahjuks see nii ei jäänud. Selleks pidi tulema Isa Poeg Jeesus, et taastada see inimese harmooniline suhe oma Jumalaga ja ümbritseva maailmaga.

Palve

Hea Isa, täname Sind kõigi Sinu heade andide eest, millega Sa meid ikka hoiad ja õnnistad. Eriti täname kõigile vaimulike andide eest, mis me hinge toidab meie teel läbi selle elu ja maailma. Amen

OMA SAMMUDE VARJUST

Eha Lättemäe

Taas näen roosakaid pihlakavärve
ja sinetavaid mustikavarsi.
Veel on suvi ja oma sammude varjust,
kuulen saabuva sügise kaja.
Juba on jahedad ööd ja ritsikate pillerkaar
ei näi vaibuvat ööselgi.
Meeltes mul mõlgub
veel igatsev suvehingus.
See ei näi kaduvat kuhugi, veel.
Loendan põdrakanepi õisi
ja karikakarde kroonlehti.
Suvi on veel tüüne ja valgustki on veel.

Ilmunud on koguduse õpetaja Meelis-Lauri Eriksoni muusikaga topelt-cd **Vaikuse vägi. Missa simplex**. Tegemist on elektroonilise vaimuliku muusikaga. Plaati saab osta otse autorilt või koguduse kantsleist. Hind 15 eurot.

Surnuaiapäeva Hulja kalmistul 20. augustil kl 11

Leerikursus

Kadrina koguduses algab
11. septembril kl 11 kirikus

*tutvumine ristiusu alustega
*võimalus ristimise ja leeriõnnistuse kaudu
kogudusega liituda

53458594 või kadrina@eelk.ee

Pilk ajalukku.

GUSTAV BEERMANN- PÜHAKODADE EHITUSMEISTER

Igal aasta kevadel pühendab Eesti Kirikuloo Selts tähelepanu ühele eesti kirikuloost tuntud isikule, kelle teeneid ja töid on vähem hinnatud või kes vajaksid omaette tutvustamist. 2022 aastal on selleks isikuks valitud Põltsamaa kihelkonna kooliõpetaja, vaimulik, ühiskonnategelane ja kirikute ehitusmeister

Gustav Beermann (1832-1917).

Beermann sündis vana kalendri järgi 29 mail 1832 aastal Jõgevamaal, Põltsamaa kihelkonnas, Vademõisas. Hariduse omandas ta Põltsamaa kihelkonnakoolis, kus teda köitsid maateadus ja rehkendamine, seejärel piiblitugu ja ehituskunsti ajalugu. Hiljem Tallinnas õpinguid jätkates kiindus Beermann jäägitult vanalinna ja selle vanemasse arhitektuuri, kuid ei unustanud ka kunagi kodukanti. Pärast teoloogiaõpingute lõpetamist Tartu Ülikoolis, keskendus Beermann täielikult pühakodade arhitektuuri ja nende sisekujunduse arendamisele. Ta pöördus Põltsamaale tagasi, jätkates tööd, algselt abivaimuliku, hiljem täisajalise õpetaja ning ehitusmeistrina.

Tema poeg, Gustav Johannes Beermann (1870-1945) oli seotud väga tugevalt Virumaa, eriti aga Kadrina ja Ilumäe kogudustega. Miks see nii on, sellest juba järgnevatel Eluläte ajalehenumbrites.

Järgneb...

Poisid Vanavabriku tänavalt.

IX osa

Vastu õhtut hakkas vihma sadama. Kajakad oja kohal kiljusid just nagu peaksid nad teab mis suurt rõõmupidu. Vahur Pihlakas istus oma töötoas ja toetas pea kätele. Eedi ootamatu lahkumine oli talle mõjunud nagu pangetäis külma vett krae vahele, kuid samas aitas see nii mõnelgi asjal mõtetes selgineda. Joonas oli läinud vana Reaalaine jutule ja see teadmine täitis isa kasvava raevuga. Mis noormehel küll mõttes on? Kas nad lähevad taaskord tülli? Vahur pidi endale tunnistama, et ta ei ole hea isa. Ta puhastas viimased pintslid ja läks talu trepile. Oh aeg, kui palju võib mõne hetkega muutuda ja need muutused ei meeldinud talle mitte üks raas. Vana kadunud Eedi oleks ikka sellepeale öelnud, et kui elus mõni prohmakas ette tuleb, siis tulevad need ikka kõik korruga, üksteise järel. Vahur teadis, et Joonas on temperamentse loomuga, just selline nagu ta emagi oli olnud ja see ei andnud talle rahu. Vaatamata tibutavale vihmale otsustas ta poisile järele minna, kui mitte just Helmut Tungla enese juurde, siis vähemasti õpetaja maja lähedale, et kasvõi eemalt tähele panna, mis juhtuma hakkab. Kraevahe märg, jõudis ta tuttava purdeni, aga oh jah, purdel seisis ja vaatas alla veele veel üks inimene ja Vahur arvas temas kirikuõpetaja Ploompuu ära tundvat. No jah, et inimesed ei malda vihmaga ometi toas olla! „Õpetaja Ploompuu?“ „Helde aeg, Vahur Pihlakas? Teie? Avaldan kaastunnet äia kaotuse puhul.“ „Tervist, kirikhärra Ploompuu. Aitäh!“ „Oh, Vahur, miks siis kohe nii ametlikult? Kuidas teie poeg vastu peab?“ „Ega see asi nüüd kiita küll ei ole. Ta on mul selline temperamentse loomuga. Kogu lein paistab näost kohe välja. Läks Helmut Tunglaga vestlema. Tahtsin talle järgneda, aga nüüd arvan, et see ei olnud vist kuigi hea mõte.“ „Miks te seda arvate?“ „No ei ole vist kuigi kena oma poja järele luurata või mis?“ „Vaadake, härra Pihlakas, kõik, mis iganes inimese eluteele paisatakse, on õpetuseks. Me peame selle õige ja vale, hea ning halva lihtsalt vahel ära tundma.“ „See on ju raske.“

„Enesestki mõista, aga oma õppetunnid saame me siit elust kaasa igauks. Nii head kui halvad.“

Vahur toetas end purde käsitoele. Siit oli vana Reaalaine majani pool kilomeetrit. Isa Vahur ei teadnud, mida edasi teha, kas järgneda epilepsiahaigele pojale või siis mitte. Kirikuõpetaja pöördus näoga vaevatud Vahuri poole. Vihma taustal olid kirikhärra silmad veidi tumenenud, neisse oli tulnud just nagu mingi selgus. „Ma arvan, et olen Joonasele halb isa ja veel halvem eeskuju.“ Vahur tõsines seda öeldes ega pannud krabisevat vihma enam tähelegi.

„Ma millegi pärast ei taha seda uskuda. Te olete teinud poja kasvatamisel seda, mis on teie võimuses, see mis on iga isa kohus oma lapse ees. Härra Pihlakas, te olete olnud väga hea vanem ja Joonas, noh tema on juba peaaegu mees. Te peate endale tunnistama, et ei ole mõtet end sel viisil süüdistada.“

„Nagu ma seda ise ei teaks, aga ta on poiss ja oma haiguse tõttu alati elust natuke isemoodi aru saanud. Ta elab nagu kõik südames läbi ning siis hakkab tormama ning sel juhul on teda väga raske tagasi hoida.“

„Ma nimetaksin seda pigem nooruse uljuseks. Kas teie ei leia?“

„Mida mina leian või ei leia ei puutu siin ju üldse asjasse! Olen isana läbi kukkunud. Nii lihtne see ongi, õpetaja Ploompuu.“

Vaimulik jäi Vahur Pihlakat vaatama, vakatas siis ja küsis:

„Kas mees siis ei peaks isaks olemist mitte õppima? Igapäevaselt, pean silmas. Puhtalt raamatu-tarkusest siin ju ei piisa või kuidas?“

Vahur mühatas ja hammustas huulde. Miski hakkas korruga nõõrima ta kurku ja ei tahtnud sealt kuidagi välja tulla.

„Ma pean nüüd minema, kirikhärra.“

„Kuhu nüüd siis?“

Vahur Pihlakas hakkas jooksma, jättes vaimuliku selja taha üksnes õlgu kehitama. Ta ületas kiiresti purde ja liikus mööda kaasikut läbivat jalgrada vana füüsikaõpetaja eluaseme juurde. Meelekohad tuikasid, süda tagus. Harali kibuvitsaheki juures mees siiski seisatas ja kuulatas. Joonas ja vana matemaatikaõpetaja seisis eeskoja trepil ja Vahur Pihlakas aimas vana pedagoogi silmades pisaraidki märkavat. Kindel ta selles muidugi olla ei saanud. Vilkesti, ja juba oli poeg elavalt kättega vehkides vanale õpetajale midagi seletamas. Mida, seda varjus olev isa aga paraku ei kuulnud. Muidugi sai selle vestluse käiku vaid oma peas ette aimata, aga Vahur Pihlaka süda aimas halba. Midagi selles pildis oli lihtsalt väga valesti. *Järgneb...*